

En figur fra Rodins *De tre skygger*, som stod i lobbyen hos Cantor Fitzgerald – finansfirmaet, der holdt til på etagerne 101-105 i One World Trade Center. Foto: Amy Dreher

Livets forrevne skønhed

At være et både dygtigt og ordentligt menneske kræver, at du lytter til din egen indre stemme

■ **KLUMME**
Af Mette Nørgaard,
international ledelsesrådgiver,
New York

Jeg har ikke været nede på Ground Zero i årevis. Og jeg har ærligt talt haft svært ved at forstå, hvorfor så mange danske besøgende i New York sætter kurs mod stedet. Måske fordi jeg dengang oplevede det hele på nært hold. Forleden gik jeg alligevel derned for at se det nye og meget omdiskuterede 9/11 museum – mindsted, turistattraktion, gavebutik?

Jeg kom tidligt på dagen. Her var kun få besøgende, og jeg

gik stille rundt mellem brandbiler, bamsere og fortællingerne om menneskers handlinger – nogen så ubegribeligt brutale og andre uselviske. Følelsen af lamslåethed vendte tilbage, da jeg så dramaet udfolde sig endnu en gang, men også erindringen om et utroligt fællesskab, for i de dage var vi alle sammen newyorkere.

Svære overvejelser

På museet faldt mine øjne pludselig på en forvredet menneskekrop. Rodins bronzeskulptur "De tre skygger" lå foran mig. Eller rettere sagt en tredjedel af skulpturen, og det i en stærkt beskadiget form. Engang stod mesterværket i lobbyen hos **Cantor Fitzge-**

rald – finansfirmaet, der holdt til i toppen af det første tårn og mistede 658 medarbejdere den dag. I al sin forrevne, men tidsløse skønhed mindede den mig om, hvor sårbare vi er.

Få uger efter 9/11 rejste jeg til Utah. Her havde **Stephen Covey** samlet ca. 20 CEOs til møde med ledelsesforskeren **Jim Collins**. Jeg var ordstyrer på mødet, og fordi septemberdagene stadig var så tæt på, faldt det mig naturligt i introduktionsrunden at spørge, om nogen af dem var personligt ramt af tragedien.

Det var de. Hver og en. Og deres behov for at tale det så grundigt igennem kom helt bag på mig. Der blev talt om tab. Om de svære overvejelser, hver eneste af dem havde været igennem, og om de tunge, men nødvendige beslutninger de havde truffet på baggrund af begivenhederne. Mennesker, der var vant til at have styr på det hele, delte her åbenhjertigt følelsen af sårbarhed med deres ligemænd. Først to timer

senere var vi klar til at tale om forskningen, der lå til grund for Jim Collins bog "Good to Great".

To stemmer

Mødet i Utah dukkede op, mens jeg stod foran Rodins skulptur og tænkte over, hvor hurtigt tilværelsen kan forandre sig. Og hvordan døden er en del af livet. Den slags reflek-

"Udfordringen er at tage de små åndehullerne med hjem fra ferie og ind på jobbet. Så vi bliver ikke bare dygtige, men også ordentlige mennesker"

sioner, vi sjældent har tid til i vores travle hverdag.

Det er, som om der er to stemmer i os: intellektets og sjælens. Den første taler hurtigt og højest. Om strategi og taktik, om problemer og løsninger, om karriereplaner og

forventningen om at komme videre, videre videre ...

Den anden stemme, den indre, har en anden natur. Den taler om mening og menneskelighed, sorg og samhørighed og dybfølt taknemmelighed og glæde. Den går i sine egne tanker og i sit eget tempo. Den tager smutveje og går svinkeærinder på sin tur gennem livet. Den opdager

alle de hemmelige steder, den strategiske del styrter forbi med blikket rettet mod den næste forfremmelse.

Den første stemme spørger: Hvad vil det sige at have en succesfuld karriere? Den anden: Hvad vil det sige at

være en succes som menneske?

Måske følte du en dyb indre ro, da du forleden stod og kiggede ind i sankthansbållets flammer? Måske kender du den tyste tid ved solnedgang og tankerne om dagen, der gik? Sommerens fridage, hvor man kan fortabe sig i lyden fra bølgerne, lader sindet ånde friere og skabe plads til at reflektere. Udfordringen er at tage de små åndehuller med hjem fra ferie og ind på jobbet. Så vi bliver ikke bare dygtige, men også ordentlige mennesker.

En leder, jeg kender, har et lille ritual, som sætter tingene i perspektiv. Når han har truffet en beslutning, lukker han døren til sit kontor, sætter sig ned, lægger hånden på hjertet og spørger, hvordan hjertet har det med den tænkte retning.

Ground Zero minder os om, at livet i dets forrevne skønhed er kostbart. Måske kan vi bruge sommerens stille stunder til at tænke over det.